

rigtigt, at udvide Bestemmelserne om Erstatning til ogsaa at gælde for de i Paragraffens sidste Stykke omhandlede Forhold (Ændringsforslag 7 og 8).

Det har været under Overvejelse i Udvalget, om det ikke vilde være formaalstjælt at opføre Difteritis blandt de Sygdomme, der altid skulde være Genstand for offentlig Behandling. Denne Sygdom er nemlig i de senere Aar optraadt næsten i alle Egne af Landet og har hyppig været af en meget ondartet Karakter. Udvalget har imidlertid haft Betænkelighed ved at fremkomme med Forslag i den Henseende, da de dermed forbundne Omkostninger vilde blive for store for de i Forvejen haardt bebyrdede Kommuner. Man har derfor ment, at Udbredelse af Difteritis vilde kunne hemmes, naar der i Forslaget optages en almindelig Bestemmelse om, at Patienter, der lide af denne Sygdom, skulle kunne forlanges indlagte til vederlagsfri Behandling i de til Optagelse af Patienter, der lide af epidemiske Sygdomme, bestemte Sygehuse. Efter den nu gældende Lov kan en saadan vederlagsfri Indlægning kun finde Sted, naar Kommunalbestyrelsen giver sit Samtykke dertil.

Følge de af Udvalget indhentede Oplysninger har den overvejende Del af Kommunalbestyrelserne her i Landet vedtaget Regulativer angaaende disse Indlæggelser, men der har vist sig enkelte Steder, hvor Kommunalbestyrelsen ikke har været villig til at gaa ind derpaa. Det maa derfor, dels for at tilvejebringe Lighed i Behandlingen af Beboerne i de forskellige Distrikter, og dels for at forhindre Udbredelse af epidemiske Sygdomme, anses for hensigtsmæssigt, at den vederlagsfri Behandling paa de kommunale Sygehuse bliver obligatorisk for alle Kommuner. Udvalget har tillige forment, at hvad der foreskrives for Difteritis, ogsaa bør gælde for gastrisk Feber, Tyfus og Skarlagensfeber (Ændringsforslag Nr. 2).

Naar der ved Fastsættelsen af Betalingen for Sygebesøg i de i § 24, 4de Stykke

nævnte Lokaler, hvori forskellige Personer, der ikke høre til samme Husstand, have Ophold, ikke er nævnt Børnehjem, og Udvalget heller ikke stiller Forslag herom, da er det begrundet i, at man formener, at Børnene i saadanne mindre Hjem bør regnes som hørende til en Husstand.

Udvalget finder det ikke nødvendigt nærmere at begrunde sin Indstilling, for saa vidt den gaar ud paa, at Folketinget skal vedtage det foreliggende Forslag med de deri af Udvalget eller dets Flertal foreslaaede Ændringer, og angaaende de, der ikke ere begrundede i ovenstaaende, forbeholdes Omtale i Tinget.

Et Mindretal (S. C. Christensen, Harald Jensen, A. Nielsen og S. Sørensen), der deltager i de af Udvalget stillede Ændringer, beklager, at Udvalget ikke har kunnet samles om Ændringerne 1 og 3.

Ved den nugældende Lov er en af de værste Mangler den, at det Apparat, som i Anledning af en Smitsot sættes i Bevægelse, er saa udviklet, at Soten tit kan brede sig meget, inden offentlig Behandling kan blive paabudt. Ganste vist tilsigter Lovforslaget Forbedringer i denne Retning, men den af Mindretallet under Nr. 1 foreslaaede Ændring er et yderligere Skridt i saa Henseende, idet Amtmanden derved fratages den Ret, som Lovforslaget giver ham, i visse Tilfælde at sætte Overfundhedskommissionens Beslutninger ud af Kraft. Mindretallet frygter nemlig for, at en saadan Bestemmelse i Lovforslaget kan faa skæbnesvangre Følger i Tilfælde, hvor det gælder om at kvæle en Smitsot straks ved dens Udbrud, og anbefaler derfor at udstemme den.

Hvad Ændringen under Nr. 3 angaar, da maa Mindretallet særlig fremhæve den store Betydning i sanitær Henseende, som saadanne Lighuse ville have, navnlig paa Landet, hvor Smaafolk ofte bo i saa lille en Lejlighed, at de nødes til at færdes i samme Stue, hvor de have et Lig liggende; men desuden maa ogsaa fremhæves det over-